

(§ 11), okolnost však stěžovatelkou popřena, že by zabraná obytná místnost v době vydání zabíracího usnesení byla bývala bez schválení obce pronajata, za součinnosti stěžovatelky zjištěna nebyla, jeví se řízení vadným a muselo naříkané rozhodnutí pro vady řízení býti zrušeno (§ 6 zákona o správním soudě).

Č. 678.

Kinematografy: * Na udělení koncese k provozování představení kinematografických nepřísluší právní nárok a nelze nárok takový vyvozovati ani z min. nař. z 18. září 1912 č. 191 ř. z.

(Nález ze dne 24. ledna 1921 č. 554.)

Prejudikatura: nález č. 482.

Věc: Alexandr B. v Bohumíně proti ministerstvu vnitra o povolení k provozování kina.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Zemská vláda slezská nevyhověla výnosem ze 17. července 1919 č. XII.-558/2 žádosti stěžovatelově za obnovu povolení k provozování kinematografických představení v Bohumíně-nádraží pro nedostatek ohleduhodných důvodů. Odvolání proti tomu podané zamítlo ministerstvo vnitra naříkaným rozhodnutím z týchž důvodů.

Nejvyšší správní soud neshledal stížnost ve věci podanou důvodnou uváživ toto:

Podniky kinematografické sluší beze vší pochybnosti řaditi mezi podniky veřejných představení, jež jsou předpisem čl. V. písmena o) uvozo-
vacího patentu k živnostenskému řádu vyňaty z platnosti předpisů tohoto zákona, k jichž provozování však potřebí jest povolení, které udíleti bylo zmocněno dle nejvyššího rozhodnutí ze dne 14. září 1852, vyhlášeného ministerským nařízením ze dne 19. ledna 1853 čís. 10 ř. z., příl. C § 14, pokud se týče dle § 8 zákona ze dne 19. května 1868 č. 44 ř. z., místodržitelství a jež tudíž dle předpisů nyní platných udílí zemská správa politická. Nejvyšší správní soud vyložil ve svém nálezu z 28. června 1920 čís. 5990 (Boh. č. 482), že po stránce materielně právní podniky toho druhu posuzovati jest s hlediska předpisů daných dekretem dvorní kanceláře ze 6. ledna 1836 sb. z. pol. čís. 5 a tak zvaným řádem divadelním, vyhlášeným ministerským nařízením z 25. listopadu 1850 č. 454 ř. z. a dovodil v nálezu tom, že povolení k veřejným představením ponecháno jest úplně volnému uvážení úřadu v žádném směru nevázanému, takže na udělení takového povolení vůbec nijaký nárok straně nepřísluší.

V předpisech shora uvedených sluší spatřovati zákonný podklad ministerského nařízení z 18. září 1912 č. 191 ř. z. o pořádání veřejných představení kinematografických a musí tedy nařízení toto býti vykládáno se zřetelem k oněm starším normám, jež si dosud zachovaly zákonnou platnost.

Obsah nařízení nenutí však nijak k domněnce, že by jím státní správa byla chtěla svého zásadního práva, rozhodovati o udílení povolení k veřejným představením podle zcela volného, nijak neobmezeného uvážení se vzdáti, pokud jde o veřejná představení kinematografická. V tom směru

zejména ustanovení, dle něhož licence kinematografické udílejí se jen na dobu 1 roku až tří let, tedy na dobu poměrně krátkou, a dále nedostatek jakéhokoli ustanovení, jež by po vypršení licence zajišťovalo dosavadním majitelům jejím jakoukoli přednost před ostatními uchazeči, nasvědčuje dosti zřetelně tomu, že také citované nařízení právě tak jako dřívější předpisy o veřejných představeních vydávané, vybudováno je na názoru, že provozování veřejných představení i kinematografických nenáleží do oboru podniků, jejichž vykonávání bylo by každému v zásadě volné, byť i za jistých podmínek z důvodů policejních stanovených, a na jejichž povolení by tudíž příslušel za jistých předpokladů uchazečům právní nárok, nýbrž že rozhodnutí o žádosti za licenci kinematografickou, nejsou rozhodnutím o nějakém subjektivním právu žadatele, i pokud jde o takovéto podniky, ponecháno jest zcela volnému uvážení úřadu, takže odepření licence není vázáno na určité důvody a nemůže již dle své povahy zakládati porušení nějakých subjektivních práv.

Se zřetelem k tomu jest však také zcela nerozhodno, zdali a jakým způsobem úřad odepření licence odůvodnil.

Těmito úvahami dospěl nejvyšší správní soud k zamítnutí stížnosti, která v podstatě vytýká právě, že stěžovateli nebyly důvody k odepření licence úřady správními oznámeny, pokud se týče, že takových důvodů nebylo.

Č. 679.

Administrativní řízení: Pro obce neplatí předpis § 3 zák. ze dne 12. května 1896 č. 101 ř. z. stran poučení o prostředcích opravných. Nesprávné poučení k rozhodnutí obce připojené neomlouvá opožděnost prostředku opravného, i když byl podán ve lhůtě v poučení udané.

(Nález ze dne 24. ledna 1921 č. 626.)

V ě c: Karel M. v Kolíně proti okresní správě politické tamtéž o zabránění bytu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Proti zabíracímu nálezu bytové komise v Kolíně ze dne 2. září 1920, stěžovateli dle obsahu jeho odporu dne 3. září 1920 doručenému, podal stěžovatel dne 16. září 1920 odpor, tvrdě, že podává odpor tento v dané mu lhůtě čtrnáctidenní. Odpor stěžovatelův byl rozhodnutím okresní správy politické v Kolíně z 2. října 1920 číslo 47924 D zamítnut pro zmeškání lhůty k podání odporu stanovené.

O stížnosti do tohoto nálezu podané uvážil nejvyšší správní soud takto:

Stížnost doznává sice zmeškání zákonné lhůty, tvrdí však, že zabírací nález obsahoval nesprávné poučení, že proto stěžovatel, podav odpor v dané lhůtě, lhůty nezmeškal a že žalovaný úřad měl dle §u 3, odst. 2 zákona z 12. května 1896 č. 101 ř. z. zabírací nález zrušiti.

Stížnost jest bezdůvodná, ježto obce a jejich bytové komise nejsou úřady politické, na které citovaný zákon jedině se vztahuje.

Ježto pak v § 3, odst. 1 jen politickým úřadům v §u 1 cit. zák. vyjmenovaným uložena jest povinnost připojit poučení o opravných prostřed-